

מזל פרץ, 14

ברוריה פרץ, 12

ראובן פרץ, 10

ריה עובדת בשיתוף פעולה מלא עם ה"עיריה, וכדי להוציא את משפחת פרץ מהצריף שלהם, היה צורך בשיתוף פעולה בין העיריה ללשכת הסעד.

כבר לא

צריך עגלה

תמר ושמעון פרץ החליטו לגדל את הילדים ללא עזרת לשכת הסעד, אולם נראה כי לא הצליחו בכך. התינוקת, שסבלה מתת-תזונה, הונחה יום אחד על השולחן היחידי שבחדר. עוד אמה פונה כה וכה כדי לספל באחד הילדים האחרים, נפלה רחל, שהיתה כבר במצב של אפיסת כוחות בגלל רעב, ארצה. היא נפטרה במקום.

מותה השפיע באופן קשה ביותר על אמה, תמר, שראתה עצמה אשמה. האם חלתה, ורק מאוחר יותר, הבינו בני המשפחה כי אין זו מחלת צער בלבד אלא מחלה אנושה. הרופאים שבדקו אותה מציינו או אצלה סרטן-שד מתקדם, והודיעו שגם ניתוח כבר לא יעזור. שוב פנה שמעון פרץ לעזרת לשכת הסעד. מיטתה ועגלה הוא כבר לא היה צריך. התינוקת נפטרה. הוא ביקש מטפלת לשבעת ילדיו, משום שאשתו חולה ואינה מסוגלת לטפל בהם. הוא שוב נדחה. עובדי לשכת-הסעד אפילו לא סיימו לשמוע את בקשתו והורו דיעו לו כי אינה מתקבלת. היה מי שרמז לו כי אם הוא יסכים לנטוש את הצריף,

לטפל בשבעת הילדים הקטנים, בנוסף לעבודתו כטבח ובנוסף למסעות הדיג שלו, אשר רק בזכותם, היו הילדים מצליחים לאכול יותר מאשר לחם וירקות. שופטי ישראל הם רחמנים בני רחמנים. בית-המשפט הטיל על שמעון פרץ רק חודשיים מאסר בפועל. העובדה, שכאשר הוא ישב במעשיהו, היו שבעת ילדיו מופקרים ורעי-בים, לא השפיעה על בית-המשפט שקבע כי חוק הוא חוק ואסור לסטות ממנו.

"התרגיל"

של המישטרה

כשהשתחרר שמעון פרץ מהכלא, הוא מיהר לביתו. הוא לא מצא בו אף אחד מילדיו, שכנים סיפרו לו כי המישטרה, יחד עם לשכת הסעד, באה לקחו את הילדים ופיזרו אותם במוסדות שונים ובמשפחות אומנות בכל רחבי הר-ארץ. אולם לא רק את ילדיו לא מצא שמעון פרץ, הצריף היה פרוץ, כל מה שהיה בו נשדד. אפילו המסמכים הבריי-אותיים שלו, של בני משפחתו ושל אשתו המנוחה נעלמו מהמקום.

תוך כדי שהוא מנסה לאתר את ילדיו, פנה שמעון פרץ אל משטרת נהריה והגיש תלונה על הפריצה. בינתיים גבר הלחץ של עיריית נהריה על שמעון פרץ לוותר על הצריף שלו. העירייה כבר הבטיחה את המגרש לאחד מוותיקי נהריה, המסגר זאב קרניק, כדי שיקים במקום מסגריה

שרידי הבית המקום בו היה הצריף של משפחת פרץ, לפני שהפכה משפחה זו להיות משפחת-איוב. 10 נפשות התגוררו בצריף אשר רוחבו היה ששה מטר, אולם גם בתנאים אלה היתה עינה של עיריית נהריה צרה.

החייל שלמה פרץ פוצץ את

פרשת אחיו, הילד שמת ברעב

במוסד "בית חיוה" בותניה.

קורות המישפחה מאז

מזעזעות עוד יותר

מפוארת, ועיריית נהריה אוהבת לעמוד בהבטחותיה לתושבים הוותיקים שלה. ארי-לם שמעון פרץ סרב לעזוב את ביתו.

10 חודשים לאחר שהגיש את התלונה למשטרה על הפריצה, חזר ערב אחד שמעון מדיג ומצא פתק הזמנה ממשטרת נהריה. בפתק נכתב כי הדברים עליהם התלונן שנגנבו ממנו נמצאו, וכי הוא מתבקש לבוא לתחנת המשטרה, לזהות אותם ולקבלם. פרץ מיהר לתחנת המשטרה בשמחה רבה. היתה זו הפעם הראשונה שמגעיו עם מוסד ממשלתי או ציבורי

(המשך בעמוד 50)

תשנה לשכת הסעד את עמדתה. ואפילו תחן לו מטפלת בשביל הילדים ובשביל אשתו. אולם שמעון פרץ לא רצה להי-שאר עם שבעה ילדים ואשה חולה ללא קורת-גג.

פרץ איבד את עשתונותו והשתולל ב-לשכת הסעד. הוא הפך שולחן, ניפץ שמי-שות, אך הקפיד שלא לפגוע בעובדי הלשכה. המשטרה הוועקה, פרץ נעצר, שוחרר בערבות וחזר לביתו.

כעבור 10 חודשים הוא הובא לבית המשפט. אז הוא כבר היה אדם שבור. אשתו תמר נפטרה ממחלתה ועליו הוטל

הכניסה הראשית בני משפחת פרץ, המפוזרים אצל משפחות אומנות ובמוסדות, כאשר שני האחים הבוגרים משרתים בצה"ל ולנים על חוף הים ובאוטובוסים, באים לעיתים לבקר את הצריף ההרוס שלהם.